

บทนำ

คำว่า “ทมิฬ” (Tamil) ตามความหมายของราชบัณฑิตยสถานหมายถึงชนพื้นเมืองอินเดียเผ่าหนึ่ง ปัจจุบันมีอยู่มากทางอินเดียแถบใต้ และเกาะลังกาแถบเหนือ (ประเทศศรีลังกา) เป็นชื่อภาษาของชนเผ่า (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554) “ทมิฬ” คือ ชาติพันธุ์กลุ่มหนึ่งที่มีภาษาอัตลักษณ์และความเป็นมาของตนส่วนใหญ่มีถิ่นฐานอยู่ในรัฐทมิฬนาฑู รัฐเกรละ รัฐกรณาฏกะ และรัฐอานธรประเทศ ซึ่งรัฐทั้งหมดนี้เป็นรัฐที่อยู่ทางตอนใต้ของอินเดีย ปัจจุบันชาวทมิฬส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดู คริสต์ อิสลาม และเซนตามลำดับ (Encyclopedia Britannica, 2019)

ถิ่นพำนักของชาวทมิฬอาศัยอยู่ติดกับมหาสมุทรอินเดีย มีอาชีพค้าขายโดยใช้เส้นทางเดินเรือ (Maritime) เป็นหลัก สอดคล้องกับข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่แสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองทางการค้าของชาวทมิฬดั้งเดิมในสมัยราชวงศ์โจฬะ (Chola) ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจของภูมิภาค จนมาถึงยุคทองของชาวมุสลิมในสมัยอาณาจักรโมกุล (Mughal empire) ซึ่งทำการค้ากับกลุ่มชาวอาหรับ ทำให้ชาวอินเดียตอนใต้ได้รับอิทธิพลจากศาสนาอิสลาม และชาวทมิฬบางส่วนก็เปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลาม โดยเฉพาะในรัฐทมิฬนาฑู และรัฐเกรละ

ไม่เป็นที่แน่ชัดว่า กลุ่มชาวมุสลิมเหล่านั้นเข้ามาตั้งรกรากในประเทศไทยตั้งแต่เมื่อใด แต่จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์และการลงพื้นที่เก็บข้อมูลสามารถสรุปได้ว่า ชาวมุสลิมเดินทางมาจากรัฐทมิฬนาฑู ทางภาคใต้ของอินเดีย ตั้งแต่สมัยการปกครองของอังกฤษในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 เพื่อทำการค้า การนำเข้าสินค้าและการส่งออกสินค้า ตลอดจนขยายโอกาสทางธุรกิจ และออกเดินทางไปต่างแดนจากฐานสู่ฐานตามความประสงค์ของครอบครัว จนกระทั่งชาวมุสลิมบางส่วนปักหลักตั้งถิ่นฐานอื่น ๆ รวมถึงประเทศไทยด้วย และบางส่วนก็ได้รับสัญชาติไทยในเวลาต่อมา

ดังนั้น การศึกษาประวัติศาสตร์ของชาวมุสลิมในไทยจึงมุ่งศึกษาถึงความ

เชื่อมโยงของเส้นทางทางการค้าจากอินเดียสู่ไทยภายใต้บริบทของการเปลี่ยนแปลงทางการปกครอง การเปลี่ยนผ่านทางเศรษฐกิจ การศึกษานี้ แม้ว่าชาวทมิฬมุสลิมจะเป็นส่วนเล็ก ๆ ของสังคมไทย และไม่ได้อยู่ในองค์ความรู้ของกระแสหลักของสังคม แต่การศึกษาเฉพาะประเด็นสามารถสร้างองค์ความรู้ให้กับสังคม เกิดความเข้าใจทั้งในเรื่องประวัติศาสตร์และความเป็นมา รวมทั้งการอยู่ร่วมกันในพหุวัฒนธรรมด้วยการดำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของตนเอง ตลอดจนสามารถผสมผสานวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม อีกทั้งยังสามารถอยู่ร่วมกันกับมุสลิมกลุ่มอื่น ๆ ในสังคมไทยได้อย่างกลมกลืน

รู้จักชาวทมิฬในรัฐทมิฬนาฑู

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของชาวทมิฬ พบว่า มีรากฐานมาตั้งแต่ยุคโบราณ ในสมัย ดรavidian (Dravidian) ซึ่งมีภาษาและวัฒนธรรมที่เก่าแก่ มีมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ตลอดจนศาสนสถานที่ยังดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์เฉพาะของชาวทมิฬ อาทิ วัด Marundeeswarar ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ มีสถาปัตยกรรมโบราณที่สะท้อนให้เห็นถึงความรุ่งเรืองทางศาสนาและอารยธรรมโบราณ หลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์ว่า ชาวทมิฬดั้งเดิมจะใช้ภาษาดราวิเดียน ซึ่งเป็นหนึ่งในภาษาโบราณเก่าแก่ที่สุดในโลก

ชาวทมิฬเคยอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ปันดยะ (Pandyas) ราชวงศ์โจฬะ (Chola) และราชวงศ์ปัลลวะ (Pallava) ซึ่งเป็น 3 ราชวงศ์ที่มีความรุ่งเรืองก่อนเข้าสู่ยุคสมัยอาณาจักรโมกุล (Mughal Empire) ในช่วงสมัยนั้น ชาวทมิฬได้สร้างโบราณสถานสำคัญมากมายที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถทางสถาปัตยกรรม และวิศวกรรมโบราณ จนเกิดการยอมรับ และแสดงถึงความรุ่งเรืองตามแบบฉบับของอารยธรรมทมิฬ เช่น สถาปัตยกรรมภายในวัด การสร้างบ่อน้ำ การสร้างเขื่อน และสร้างถนน ชาวทมิฬจึงกลายเป็นกลุ่มชนหนึ่งที่ได้รับการยอมรับว่า เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จนดินแดนของกลุ่มชนชาวทมิฬเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญของเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Encyclopedia Britannica, 2019) อาณา

บริเวณของชาวทมิฬจึงเป็นศูนย์กลางทางวัฒนธรรมฮินดูเก่าแก่ ซึ่งมีความรุ่งเรืองนับตั้งแต่ในช่วงศตวรรษที่ 6

เมื่อกลุ่มพ่อค้าชาวอาหรับเข้ามาในดินแดนดังกล่าว ศาสนาอิสลามจึงได้รับการอุปถัมภ์จากผู้ปกครองของแผ่นดิน ซึ่งในช่วงปี พ.ศ. 1820 มีหลักฐานสำคัญทางประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะการก่อสร้างมัสยิด Tiruchi ที่แสดงถึงความเป็นมาของกลุ่มทมิฬมุสลิมในรัฐทมิฬนาฑู มีประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นตามหลักการของศาสนาอิสลาม การประกอบพิธีละหมาด และนับถือพระเจ้าองค์เดียว (พระองค์อัลลอฮ์) ในอีกด้านหนึ่งขนบธรรมเนียม ประเพณี การแต่งกาย อาหาร มารยาทและเทศกาลต่าง ๆ ก็มีลักษณะแบบผสมผสานระหว่างกันอยู่บ้าง อาทิ ประเพณีการแต่งงาน วัฒนธรรมการรับประทานอาหาร เมื่อชาวทมิฬมุสลิมได้รับอิทธิพลในช่วงของการทำการค้ากับชาวอาหรับส่งผลให้อิทธิพลของศาสนาอิสลามมีส่วนปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตและความเชื่อของคนดั้งเดิม จนมีชาวทมิฬเริ่มนับถือศาสนาอิสลามมากขึ้นโดยส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในรัฐทมิฬนาฑูและรัฐเกรละ

นาย J. Raja Mohamed นักประวัติศาสตร์รัฐทมิฬนาฑู วิเคราะห์ว่า การค้าของชาวมุสลิมรุ่งเรืองที่สุดในช่วงศตวรรษที่ 18 และเริ่มถดถอยลงในช่วงศตวรรษที่ 20 โดยมีปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ 1) อังกฤษเข้ามาเป็นคู่แข่งทางการค้า และ 2) ชาวทมิฬมุสลิมไม่ได้ปรับใช้เทคโนโลยีการเดินเรือสมัยใหม่ และไม่สนใจต่อการศึกษายุคใหม่ จนทำให้การค้าของชาวทมิฬมุสลิมถดถอยลง ในขณะที่นาย Srinivasa Rao Vadlamudi นักวิชาการจากมหาวิทยาลัย Austin ได้เขียนในรายงานวิจัยฉบับหนึ่งว่า ชาวทมิฬมุสลิมมีการปรับตัวและทำการค้าภายใต้การปกครองของอังกฤษด้วยเช่นกัน ซึ่งกลุ่มทมิฬมุสลิมจะนิยมทำการค้าขนาดเล็กระหว่างกันเอง แม้จะอยู่ภายใต้อาณานิคมของอังกฤษก็ตาม (News in Asia, 2019) ด้วยเหตุนี้ ความต่อเนื่องของการค้า รวมทั้งความสามารถในการเดินเรือของกลุ่มทมิฬมุสลิมจึงเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการเสื่อมถอยและการลดทอนความสามารถในการทำการค้า ส่งผลให้ชาวทมิฬมุสลิมต้องเป็นแรงงานภายใต้อาณานิคมอังกฤษ และส่วนหนึ่งถูกส่งไปยังเอเชียตะวันออก

ออกเสียงได้เพื่อทำการเกษตร ปัจจุบันมีชาวทมิฬมุสลิมในรัฐทมิฬนาฑูมีอยู่ประมาณ ร้อยละ 10 ของชาวทมิฬทั้งหมด

สิ่งเด่นชัดที่บ่งบอกถึงความเป็นชาวทมิฬ คือ ภาษาทมิฬ ถือเป็นภาษาแม่ (mother tongue) ของรัฐทมิฬนาฑู และบ่งบอกถึงอัตลักษณ์เฉพาะของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาทมิฬในการสื่อสาร ภาษาทมิฬ เป็นภาษาหนึ่งที่เก่าแก่มากที่สุดในโลก ถือเป็นภาษาที่มีคนใช้ในการสื่อสารกว่า 75 ล้านคน (vistawide, 2005) เฉพาะในอินเดีย มีผู้ใช้ภาษาทมิฬประมาณ 68 ล้านคน และเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารมากเป็นอันดับที่ 18 ของโลก นอกจากนี้ยังเป็นภาษาที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับ 5 ของอินเดียรองจากภาษา ฮินดี (260 ล้านคน) ภาษาเบงกาลี (189 ล้านคน) ภาษาเตลูกู (74 ล้านคน) ภาษา มราฐี (71 ล้านคน) (Paul Anthony Jones, 2015)

ภาษาทมิฬนับเป็นจุดกำเนิดความเป็นมาของชาติพันธุ์ทมิฬในอินเดีย แม้ว่าจะมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมบนพื้นฐานของความแตกต่างทางศาสนา วัฒนธรรม และประเพณีก็ตาม แต่ภาษาก็ยังเป็นจุดร่วมที่แสดงออกถึงความเป็นชาติพันธุ์ และอัตลักษณ์เฉพาะของชาวทมิฬ วรรณกรรมทางประวัติศาสตร์ของนักโบราณคดี พบว่า ภาษาทมิฬมีอายุไม่ต่ำกว่า 2,000 ปี หนึ่งในหลักฐานสำคัญในช่วงยุคซังงัม (Sangam) ซึ่งเป็นยุคระหว่างก่อนคริสต์ศักราชถึงช่วงต้นคริสต์ศักราช พบว่า ในยุคดังกล่าวได้ ปรากฏงานวรรณกรรมภาษาทมิฬมากมายที่สื่อถึงระบบการปกครองแบบกษัตริย์และ บ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรืองในสมัยนั้น

ปัจจุบันภาษาทมิฬไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่ภายในประเทศอินเดีย ซึ่งมีประมาณ ร้อยละ 85 แต่ยังพบการใช้ภาษาทมิฬในดินแดนอื่น ๆ โดยร้อยละ 4.7 อยู่ในศรีลังกา ร้อยละ 7 อยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (มาเลเซีย สิงคโปร์ และไทย) นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาทมิฬในประเทศมอริเชียสอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ชาติพันธุ์ดั้งเดิมของชาว ทมิฬส่วนใหญ่จะอยู่ในอินเดียและศรีลังกา (Colombo Telegraph, 2016) เป็นหลัก การเปลี่ยนผ่านในแต่ละยุคสมัยทำให้วัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวทมิฬมีความหลากหลาย

หลายและผสมผสานระหว่างศาสนาฮินดู พุทธ คริสต์ อิสลามและอื่น ๆ แต่อารยธรรมดั้งเดิมของทมิฬนาฑูแสดงถึงความโดดเด่นของศาสนาฮินดู พุทธ เป็นส่วนใหญ่ตามปรากฏหลักฐานทางโบราณวัตถุและโบราณสถาน ดังนั้นความเป็นมาของชาวทมิฬในรัฐทมิฬนาฑู จะพบในวรรณกรรมที่กล่าวถึงความรุ่งเรืองทางศาสนาและอารยธรรมของเอเชียใต้ ตลอดจนการแพร่อิทธิพลไปยังดินแดนอื่น ๆ ผ่านการค้าขาย การเดินเรือ และการอพยพย้ายถิ่น

ชาวทมิฬพลัดถิ่น

นอกจากอินเดียแล้ว ชาวทมิฬในศรีลังกาก็ถือเป็นกลุ่มชนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญ โดยเฉพาะในช่วงการปกครองของอังกฤษ ชาวทมิฬมุสลิมในศรีลังกาส่วนใหญ่อพยพเข้ามาตั้งแต่ในสมัยการปกครองของอังกฤษ เพื่อมาทำการเกษตร ทำไร่ ปลูกกาแฟ เป็นรายได้หลักของจักรวรรดิอังกฤษ ประเทศศรีลังกามีประชากรนับถือศาสนาพุทธกว่าร้อยละ 70 การอพยพเข้ามาของชาวทมิฬมุสลิม ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย และถือเป็นกลุ่มคนพลัดถิ่น กระแสของชาตินิยมในศรีลังกาส่งผลต่อความแตกแยกระหว่างคนท้องถิ่นกับคนพลัดถิ่น ด้วยเหตุนี้ ชาวทมิฬจึงอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ๆ โดยเฉพาะทางภาคเหนือและภาคตะวันออกของประเทศ และอยู่ภายใต้การลิดรอนสิทธิของชาวพุทธสิงหล ส่งผลต่อปัญหาความยุติธรรมต่อชนกลุ่มน้อยชาวทมิฬในศรีลังกาก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวเพื่อแยกเป็นอิสระจากศรีลังกาเรื่อยมา เริ่มจากตั้งขบวนการแนวร่วมปลดปล่อยทมิฬ (Tamil United Liberation Front) โดยในปี พ.ศ. 2519 กลุ่มแนวร่วมปลดปล่อยทมิฬมีการพัฒนาเป็นกองกำลังติดอาวุธที่เป็นที่รู้จักในอีกชื่อหนึ่งว่า กลุ่มพยัคฆ์ทมิฬอีแลม ซึ่งต่อสู้กับรัฐบาลศรีลังกาจนกลายเป็นสงครามกลางเมืองอยู่หลายทศวรรษ (มานิชญ์ อารีย์, 2562) แต่ในที่สุดรัฐบาลศรีลังกาได้ปราบปรามกลุ่มติดอาวุธพยัคฆ์ทมิฬอีแลมอย่างราบคาบและประกาศชัยชนะเหนือกลุ่มพยัคฆ์ทมิฬอีแลมในปี พ.ศ. 2552 ปัจจุบันชาวทมิฬส่วนใหญ่ที่รอดชีวิตยังอาศัยในภาคเหนือและภาคตะวันออกของศรีลังกา โดยมีสัดส่วนชาวทมิฬประมาณร้อยละ 11 ของประชากรทั้งหมดในศรีลังกา (world population, unfpa, 2019)

ในขณะที่ชาวหมีพอนเดียในมาเลเซียกว่า 1.7 ล้านคน (ร้อยละ 6 ของประชากรทั้งหมด) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่อังกฤษส่งมาเพื่อกรีดยาง ทำไร่ชา และทำการเกษตร ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ชาวหมีพเป็นกลุ่มแรงงานกรีดยางกลุ่มใหญ่ในมาเลเซีย และผลิตยางที่สร้างรายได้หลักให้กับอังกฤษ เนื่องจากมาเลเซียเป็นแหล่งเพาะปลูกยางและผลิตยางที่ใหญ่ที่สุดในโลก ชาวหมีพกลุ่มนี้ยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ของมาเลเซีย เช่น ถนนและทางรถไฟเพื่อเชื่อมต่อกับภูมิภาคอื่น ๆ ภายในประเทศจนถึงพรมแดนไทย นอกจากนี้ ชาวอินเดียในมาเลเซียส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนที่มีความรู้ และความชำนาญทางการแพทย์ เนื่องจากได้รับประสบการณ์ มีวิชาความรู้จากอังกฤษ ส่งผลให้เกิดการพัฒนาทางด้านทางการแพทย์ในมาเลเซียดีขึ้น จนได้รับการยอมรับจากคนในท้องถิ่นและเกิดความกลมกลืนจากรุ่นสู่รุ่น (Arshi Khan and Kushal Pal, 2012)

หลังจากมาเลเซียได้รับเอกราชจากอังกฤษในปี พ.ศ. 2500 ชาวอินเดียพลัดถิ่นในมาเลเซียก็ได้รับสัญชาติ จนพวกเขาเป็นชาติพันธุ์หลักในมาเลเซีย ซึ่งรวมถึงกลุ่มชาวหมีพมุสลิมด้วย หลังจากนั้นชาวอินเดียพลัดถิ่นรุ่นใหม่ก็หันมาทำธุรกิจมากขึ้น ส่งผลให้เกิดการแข่งขันทางธุรกิจของชาติพันธุ์สูงขึ้น โดยเฉพาะการแข่งขันระหว่างชาวมาเลย์ ชาวจีน และชาวอินเดีย ปัจจัยดังกล่าวทำให้เกิดอุปสรรคในการทำธุรกิจของชาวหมีพมุสลิมในมาเลเซีย ยิ่งไปกว่านั้น นโยบายของนายกรัฐมนตรีมาเลเซีย นายอับดุลราซัค ฮุซเซน (Abdul Razak Hussein) ได้พยายามลดจำนวนแรงงานจากต่างชาติในมาเลเซีย เพื่อให้ชนชาติดั้งเดิมของตนมีโอกาสในการทำงานมากขึ้น โดยให้ความสำคัญกับนโยบายภูมิบุตร (Bumiputeras) ซึ่งผู้ที่มีเชื้อชาติเป็นชาวมาเลย์ที่เป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศจะมีสิทธิ์และโอกาสมากกว่าเชื้อชาติอื่น ๆ นโยบายดังกล่าวจึงก่อให้เกิดวิกฤติกับชาวหมีพอนเดียที่อาศัยอยู่ในมาเลเซียด้วย แม้ชาวหมีพอนเดียจะอยู่ในมาเลเซียมานานแล้วก็ตาม แต่มีชาวหมีพอนเดียมีสัดส่วนประชากรเพียงแค่ร้อยละ 20 เท่านั้นที่ได้รับสัญชาติมาเลเซีย ในปี พ.ศ. 2513 ชาวอินเดียพลัดถิ่นในมาเลเซียกว่า 60,000 คน ได้อพยพออกจากพื้นที่และแสวงหาดินแดนอื่น ๆ (Arshi

Khan and Kushal Pal, 2012) ในจำนวนนี้มีกลุ่มชาวทมิฬมุสลิมอพยพออกมา มาเลเซียและเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทย โดยเฉพาะแถบฝั่งธนบุรีและฝั่งพระนคร

สำหรับประเทศไทย ชาวทมิฬมุสลิมมองว่า ประเทศไทย คือ เป้าหมายในการ ตั้งถิ่นฐานและโอกาสในการแสวงหาผลประโยชน์ในทางการค้าแห่งใหม่ มีปัจจัยดึงดูด ให้เกิดการย้ายถิ่นของชาวทมิฬมุสลิม มีโอกาสทางการค้า มีสภาพแวดล้อมที่ดี และ เสรีภาพในการดำรงชีวิต (โยธิน สรนาทสุนันท์, 2540)

การเข้ามาของชาวทมิฬมุสลิมในประเทศไทย

ชาวทมิฬในไทยถือเป็นกลุ่มชนชาวอินเดียพลัดถิ่น ชาวไทยเรียกคนกลุ่มนี้แบบ รวม ๆ ว่า “แขก” แต่คำว่าแขกที่แท้จริง คือ บุคคลที่มาจากส่วนต่าง ๆ ของโลก ดังนั้น ชาวทมิฬมุสลิม จึงถือเป็นเพียงชาติพันธุ์หนึ่งของแขกที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย ซึ่งมีหลักฐานชัดเจนว่าในช่วงต้นสมัยกรุงธนบุรี มีผู้คนในสมัยนั้นเรียกว่า ‘แขกกะ ลิงค์’ หมายถึง แขกผิวดำหรือชาวทมิฬจากอินเดียใต้ ซึ่งเป็นชนชาติแรก ๆ ที่เดินเรือ ค้าขายในมหาสมุทรอินเดีย ในขณะที่แขกอื่น ๆ มาตั้งถิ่นฐานบริเวณฝั่งธนบุรี ซึ่งมีชื่อ เรียกแตกต่างกันออกไป เช่น (1) แขกเปอร์เซีย ซึ่งคนไทยเรียก ‘แขกเจ้าเซ็น’ เป็น มุสลิมนิกายชีอะห์ (2) ‘แขกสระระบันทอง’ คือพ่อค้าโพกผ้าปักดินทองมาจากอินเดีย (3) ‘แขกจาม’ คนชาวน้ำซึ่งเคยรุ่งเรืองอยู่ในอาณาจักรจามปา ซึ่งเป็นหนึ่งในดินแดน ของเวียดนาม (4) ‘แขกยะวา’ ซึ่งชาวสยามเรียกชื่อแขกชวา มาจากอินโดนีเซีย ผู้เคย ครองอาณาจักรอันยิ่งใหญ่นาม ‘มัชปาหิต’ (5) “แขกกาโบ” คือ แขกที่มีเชื้อสายมา จากปากีสถานหรือเทือกเขาคาบูล และ (6) ‘แขกมลายู’ ผู้มีวัฒนธรรมอันน่านับถือ จากเมืองใต้ (www.esso.co.th, 2562) นอกจากนี้ยังมีนิยามแขกอีกมากมาย ซึ่งไม่ ขอกกล่าวไว้ในงานเขียนชิ้นนี้

ในช่วงสมัยการปกครองของอังกฤษ ชาวทมิฬจากรัฐทมิฬนาฑูเป็นแรงงาน ทำการเกษตรให้กับอังกฤษในดินแดนต่าง ๆ โดยในสมัยนั้นชาวทมิฬจะมีสัญชาติเป็น ชาวบริติชอินเดีย (British India) และสามารถเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ภายใต้

จักรวรรดินิยมของอังกฤษได้ บรรพบุรุษจึงอพยพจากบ้านเกิดไปตั้งถิ่นฐานในต่างแดน ซึ่งชาวทมิฬมุสลิมส่วนใหญ่จะเลือกปักหลักอยู่ในมาเลเซีย เนื่องจากมีศาสนาและวัฒนธรรมคล้ายกันกับตนเอง ชาวทมิฬมุสลิมเรียนรู้การทำธุรกิจจากอังกฤษ นำสินค้าของอังกฤษไปค้าขายกับแผ่นดินอื่น ๆ เช่น ธุรกิจการค้าเหล็ก เครื่องประดับ อัญมณี การเกษตร แพทย์ และการขนส่งสินค้าทางน้ำ ซึ่งเป็นอาชีพส่วนใหญ่ของชาวทมิฬมุสลิมพลัดถิ่นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ชาวทมิฬมุสลิมเริ่มเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยกว่า 2 ศตวรรษ การอพยพเข้ามาของชาวทมิฬมุสลิมในประเทศไทยมีหลักฐานไม่แน่ชัดว่า เกิดขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด แต่จากคำบอกเล่าของนายมุฮัมมัด ชาร์ (Mohammed Sha) เป็นผู้อก่อตั้งสมาคมทมิฬมุสลิมในไทย และเป็นผู้ให้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ กล่าวว่าชาวทมิฬที่เข้ามาพำนักในไทยส่วนหนึ่งมีถิ่นกำเนิดมาจากเมือง “ซิการี” (Sirkazhi) เขตนากาปาตินัม (Nagapattinam) รัฐทมิฬนาฑู (Tamil Nadu) ประเทศอินเดีย นายมุฮัมมัด ชาร์ กล่าวว่า “ชาวทมิฬมุสลิมส่วนใหญ่เดินทางมาจากรัฐทมิฬนาฑูโดยเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่” จากข้อมูลการสัมภาษณ์จากนาย มุฮัมมัด ชาร์ พบว่า เป็นหนึ่งในผู้ที่อพยพเดินทางโดยเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ชื่อว่า “S.S Rajoola” ใช้เวลาประมาณ 6 - 7 วัน เพื่อมาเทียบท่า ณ ท่าเรือปีนัง ประเทศมาเลเซีย และเดินทางโดยรถไฟผ่านทาง ปาดังเบซาร์ จ.สงขลา แล้วมุ่งหน้ามายังกรุงเทพฯ

நாகை துறைமுகத்தில் இருந்து Boat. S.S. Rajoola கப்பலை நோக்கி செல்கிறது.

ระหว่างการเดินเรือของชาวมุสลิมในมหาสมุทรอินเดีย ภาพจาก: มุฮัมมัด ชาร์ ปี 2541

นายมุฮัมมัด ชาร์ กล่าวว่า การเดินทางของชาวมุสลิมเกิดขึ้นมาตั้งแต่การปกครองของอังกฤษ ซึ่งใช้การเดินทางโดยเรือเดินสมุทรผ่านมหาสมุทรอินเดีย ทะเลแปซิฟิก และทะเลอันดามัน ชาวมุสลิมกลุ่มแรก ๆ ได้เข้ามาอยู่ในแผ่นดินสยามสมัยรัชกาลที่ 4-5 ส่วนตนเองนั้นได้เข้ามาสยามตั้งแต่เดือนกันยายนปี พ.ศ. 2491 ซึ่งเป็นช่วงของสงครามโลกครั้งที่ 2 มุสลิมส่วนใหญ่จะอพยพตามญาติพี่น้องและบรรพบุรุษของตนเองที่เข้ามาอยู่ในมาเลเซียและสิงคโปร์ ในช่วงสมัยการปกครองของอังกฤษชาวอินเดียสมัยนั้นจะมีสถานนะเป็นบริติชอินเดียน (British Indian) ส่งผลให้พวกเขาสามารถเดินทางไปสู่ประเทศที่อยู่ภายใต้อาณานิคมอังกฤษได้โดยง่าย แหลมมาลายูเป็นจุดหมายสำคัญของกลุ่มมุสลิม ในการแสวงหาโอกาสทางการค้า แต่ก็มีกลุ่มมุสลิมบางส่วนเดินทางมายังสยามโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้าขายทำธุรกิจอัญมณี

มุฮัมหมัด ชาร์ กล่าวว่า ความเป็นมาของชาวทมิฬมุสลิมในไทยนั้นมีข้อมูลอยู่ 2 ส่วนด้วยกัน คือ

1. จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ พบว่า ชาวทมิฬกลุ่มแรกอาจเดินทางเข้ามาสยามในช่วงปลายรัชกาลที่ 4 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยกอนุญาตให้ชาวต่างชาติเข้ามาทำการค้าขายตามเส้นทางการค้า ชาวทมิฬกลุ่มนี้มาจากเมืองพูลิคัต (Pulicat) เขตมัทราส (Madras) รัฐทมิฬนาฑู เป็นกลุ่มที่ตั้งถิ่นฐานและสร้างมัสยิดบริเวณเขตพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ชาวทมิฬกลุ่มนี้มีจำนวนน้อย คาดว่าไม่เกิน 50 คนและอยู่กันเป็นหมู่คณะ โดยใช้ภาษาทมิฬเป็นหลักในการติดต่อสื่อสาร

2. ชาวทมิฬมุสลิมกลุ่มที่สองอพยพเข้ามาในช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ประมาณปี 2490 – 2520 โดยอพยพตามญาติพี่น้อง เพื่อมาช่วยในเรื่องการค้าขายซึ่งส่วนใหญ่จะค้าขายอัญมณี ชาวทมิฬมุสลิมที่เดินทางมาจากอินเดียนั้นจะมีนิสัยอดออมมัธยัสถ์ ส่วนกลุ่มชาวทมิฬรุ่นใหม่เดินทางมาจากฮ่องกงในสมัยที่อังกฤษคืนฮ่องกงให้กับจีนเมื่อปี พ.ศ. 2540 นั้นเป็นกลุ่มทมิฬมุสลิมที่มีความใจกว้าง ร่ำรวย เนื่องจากเป็นกลุ่มที่ประกอบอาชีพค้าเพชรโดยตรง

นอกจากนี้ ข้อมูลทางประวัติศาสตร์จากนาย Raja Mohamed อดีตเลขาธิการสมาคมทมิฬมุสลิมในไทย ได้กล่าวว่า ชาวทมิฬมุสลิมเดินทางมาตั้งตั้งแต่ช่วงเมียนมารุ่งเรือง โดยประเทศไทยถือเป็นเพียงทางผ่านไปยังประเทศที่ 3 ในเมื่อการเดินทางเริ่มถี่ขึ้น กลุ่มทมิฬมุสลิมจึงตัดสินใจซื้อที่ดินย่านเขตนานา บางรัก เพื่อสร้างที่พักอาศัยต่อมาเมื่อที่ดินมีราคาสูงขึ้น ทำให้กลุ่มชาวทมิฬมุสลิมมีฐานะร่ำรวย ดังนั้นกลุ่มชาวทมิฬมุสลิมรุ่นใหม่จึงไม่ใช่กลุ่มที่เดินทางมาโดยเรือเดินสมุทรแต่พวกเขาเดินทางมาโดยเครื่องบิน และปักหลักสร้างถิ่นฐานในไทยเพื่อประกอบธุรกิจ

จากข้อมูลการประชุมเฉพาะกลุ่มร่วมกับอีหามัมประจํามัสยิดกรุงเทพ มุฮัมหมัด มูร์เต็น (Mohammad Moyden) มุฮัมหมัด ชัดดัม และนายบุคอรี สับบุรุษมัสยิด สรุปลงใจความสำคัญว่า ครอบครัวชาวทมิฬมุสลิมได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทย

โดยเลือกกรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางในการตั้งถิ่นฐาน เนื่องจากมีทำเลที่เอื้อต่อการค้า และมีกลุ่มชาวทมิฬดั้งเดิมอาศัยอยู่ก่อนแล้ว ปัจจุบันชาวทมิฬมุสลิมมีอยู่ประมาณ 1,200 คน หรือเพียงแค่ร้อยละ 0.6 ของชาวอินเดียพลัดถิ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ชาวอินเดียพลัดถิ่นส่วนใหญ่จะมีความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณพระมหากษัตริย์ไทยที่เปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติเข้ามาพำนักอาศัยใต้พระบรมโพธิสมภารของพระเจ้าอยู่หัว จนชาวทมิฬมีโอกาสได้ทำค้าขายและพัฒนาคุณภาพชีวิตจากผู้พลัดถิ่นมาเป็นพลเมืองไทยในปัจจุบัน

ด้วยความอบอุ่นและความสุขที่ได้รับจากสังคมไทย ทำให้ชาวทมิฬมุสลิมชักชวนสมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง และผองเพื่อนมาร่วมทำการค้าขาย ร่วมลงทุนซื้อที่ดิน อสังหาริมทรัพย์ อาคาร ห้างร้าน จากรุ่นสู่รุ่นจนปัจจุบัน ชาวทมิฬมุสลิมส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจในไทยมากกว่า 10 – 20 ปี โดยได้รับการอนุญาตให้ทำงานคราวละ 1 ปี (work permit visa) และอาศัยอยู่ในเขตต่าง ๆ ของกรุงเทพมหานคร เช่น สาทร คลองเตย (สุขุมวิท 21) บางรัก (สุรวงศ์ แขวงสี่พระยา) ยานนาวา คลองสาน และ ธนบุรี (สี่แยกบ้านแขก) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ชาวทมิฬมุสลิมในไทยประสบปัญหาด้านการสื่อสารกับคนท้องถิ่น ซึ่งใช้ภาษาที่แตกต่างกัน ทักษะของชาวทมิฬส่วนใหญ่มองว่า ภาษาไทย เป็นภาษาที่เข้าใจยาก มีวรรณยุกต์ที่หลากหลาย และบางคำมีการออกเสียงคล้ายคลึงกันแต่ความหมายไม่เหมือนกัน จึงเป็นเหตุผลทำให้ชาวทมิฬอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ๆ จากครอบครัวหนึ่งไปยังอีกครอบครัวหนึ่ง จนมีจำนวนมากพอที่จะจัดตั้งสมาคมทมิฬมุสลิมในประเทศไทย

สมาคมทะเลมุสลิมในประเทศไทย ภาพจาก: มูฮำหมัด ชาร์ ปี 2546

สมาคมมุสลิมในประเทศไทย (สมาคมมุสลิมในไทย มีชื่อเรียกตามต้นฉบับเดิมว่า “สมาคมทะเลมุสลิมในประเทศไทย”)

นายมูฮำหมัด ชาร์ เป็นผู้มีส่วนสำคัญในการก่อตั้งสมาคมมุสลิมในไทย เนื่องจากตนได้รับสัญชาติไทยแล้วในเวลานั้น จึงสามารถก่อตั้งสมาคมมุสลิมในไทยได้ สมาคมมุสลิมในประเทศไทย หรือ Tamil Muslim Association (Thailand) ก่อตั้งเมื่อวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2522 ตั้งอยู่ ณ เลขที่ 1136-1138 ถนนเจริญกรุง แขวงบางรัก เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีใบอนุญาตจัดตั้งสมาคมหรือองค์การ เลขอนุญาตเลขที่ ต.105/2521 เลขคำขอที่ 105/2521 อนุญาตโดยนายพินิจ สมบัติศิริ อธิบดีกรมการศาสนา ลงวันวันที่ 13 มิถุนายน พ.ศ. 2521 โดยมีจุด

ประสงค์หลักในการก่อตั้งสมาคมฯ ดังนี้

1. สร้างความสามัคคีในหมู่ชาวมุสลิมที่พูดภาษาทมิฬ และมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทย
 2. เสริมสร้างงานสังคมและวัฒนธรรมของชาวมุสลิมทมิฬ
 3. ปกป้องวัฒนธรรมศาสนาและเศรษฐกิจของชาวมุสลิมที่พูดภาษาทมิฬในประเทศไทย
 4. ช่วยเหลือสังคมชาวทมิฬมุสลิมและสาธารณชนทั่วไป
 5. ร่วมมือกับสมาคมอื่น ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศที่มีนโยบายเดียวกัน
 6. จัดการแข่งขันกีฬาบิลเลียดและกีฬาชนิดอื่น ๆ
- ทั้งนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับทางการเมือง

สมาคมทมิฬมุสลิมในประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในการรวมกลุ่มของชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย เพื่อให้สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ สมาชิกจะประกอบอาชีพแตกต่างกันออกไป ส่วนใหญ่จะทำธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับ ซึ่งมีร้านค้าอยู่ในศูนย์การค้าเครื่องประดับ (Jewelry Trade Center) ย่านถนนสีลม เขตบางรัก

นายมุฮัมมัด ชาร์ เป็นผู้มีส่วนสำคัญในการก่อตั้งสมาคมทมิฬมุสลิมและก่อสร้างมัสยิดกรุงเทพฯ ชาวมุสลิมจึงรวบรวมเงินสบทบทุนก่อสร้างมัสยิดกรุงเทพฯ (Bangkok Mosque) ซอย สุรวงศ์ เขตบางรัก ในปี พ.ศ. 2549 ตั้งอยู่ในซอยสุรวงศ์ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร หนึ่งในกิจการสำคัญของสมาคม คือ การดำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์และภาษา โดยสมาคมฯ จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาทมิฬอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยไม่จำกัดวัย อายุ เพศ ซึ่งปัจจุบันมีการเรียนการสอนมัสยิดกรุงเทพ นอกจากนี้ ยังมีกิจกรรมทางศาสนาอิสลาม อาทิ จัดเลี้ยงอาหารให้กับกลุ่มสมาชิกและสาธารณชนทั่วไปในช่วงเดือนรอมฎอน โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น กิจกรรมดังกล่าวเน้นสมาคมให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งและมีการดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องทุกปี

"Bangkok Mosque" Project Account Details

Fund Raised up to 3rd August 2006		43,847,497.95
Tamil Muslim Association Building Sold		3,700,000.00
Other Income (Old building demolition)		150,000.00
Land Purchase	22,900,000.00	
Construction Cost	26,650,000.00	
Cash at Bank as on 3rd August 2006		216,266.30
Short fall		1,636,235.75
	49,550,000.00	49,550,000.00

H. Salahudeen

President
Haji A. Salahudeen

Ashraf Ali

Hon. Treasurer
Haji S.A. Ashraf Ali

บัญชีการก่อสร้างมัสยิดกรุงเทพ ภาพจาก: วารสารมัสยิดกรุงเทพ 2549

ผลงานที่เด่นชัดที่สุดของสมาคมหิมาลัยมุสลิมในประเทศไทย คือ ชาวหิมาลัยมุสลิม ทั้งในและต่างประเทศสามารถรวบรวมเงินบริจาคเพื่อซื้อที่ดินในซอยสุรวงศ์ เขต บางรัก เพื่อก่อสร้างมัสยิดกรุงเทพ (Bangkok Mosque) ในปี 2549 กลุ่มชาวหิมาลัยใน ไทยได้รับเงินบริจาคจากชาวหิมาลัยในสหรัฐอเมริกา อเมริกา อินเดีย มาเลเซีย สิงคโปร์ ศรีลังกา บรูไน และฮ่องกง รวมทั้งสิ้น 43,847,497.95 บาท รวมกับเงินสะสมและ ทรัพย์สินของสมาคมฯ อีก 4,066,266.30 บาท รวมเป็นเงิน 47,913,764.25 บาท โดยใช้จ่ายสำหรับสร้างอาคารมัสยิดและซื้อที่ดินรวม 49,550,000.00 บาท ซึ่งขณะ นั้นยังขาดเงินอีก 1,636,235.75 บาท (วารสารสมาคมหิมาลัยมุสลิมในประเทศไทย, 2549) การจัดซื้อที่ดินและสร้างมัสยิดนั้นอยู่ในช่วงสมัยของรัฐบาลนายกรัฐมนตรื ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งได้เขียนถึงสมาคมฯ ว่า “ผมรู้สึกประทับใจที่ได้ทราบถึง การรวมตัวกัน ระหว่างกลุ่มมุสลิมอินเดียและกลุ่มมุสลิมศรีลังกา ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยที่ได้ร่วม สร้างมัสยิดกรุงเทพ ซึ่งมีมัสยิดกรุงเทพแห่งนี้ไม่ได้เป็นเพียงศาสนสถาน โรงเรียน และ ห้องสมุดเพียงเท่านั้น แต่ยังเป็นสถานที่สำคัญของศาสนาอิสลามที่อยู่ใจกลางเมืองของ กรุงเทพมหานคร และแน่นอนว่ามันจะเป็นสถานที่สำคัญสำหรับชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ ในกรุงเทพฯ ด้วย” (วารสารสมาคมหิมาลัยมุสลิมในประเทศไทย, 2549)

ภาพมัสยิดกรุงเทพ 2549

จากวารสารสมาคมทหะมิลมุสลิมในประเทศไทย 2549

สมาคมทหะมิลมุสลิมในประเทศไทยได้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เรื่อยมาจนปัจจุบัน ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. การจัดประชุมของสมาคมทหะมิลมุสลิมในประเทศไทย
2. การบรรยายศาสนธรรมก่อนละหมาดวันศุกร์โดยใช้ภาษาทหะมิห

เอเชียปริทัศน์ ปีที่ 41 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2563 87

3. การจัดงานสัมมนาทางศาสนา
4. การเปิดสอนภาษาทมิฬ
5. การจัดกิจกรรมรอมฎอน เลี้ยงอาหารละศีลอด และกิจกรรมละหมาดตะรอเวียะห์ (การละหมาดยามค่ำคืน)
6. การแข่งกีฬาสัมพันธ์
7. การร่วมกิจกรรมทางประเพณีและวัฒนธรรม
8. การเฉลิมฉลองปีใหม่ (Pongal Festival)
9. ร่วมมือกับองค์กรมุสลิมอื่น ๆ ในประเทศไทย เช่น มัสยิดฮารูนและอื่น ๆ

มัสยิดสมาคมทมิฬมุสลิมจันทบุรี ภาพจาก: นาย Raja Mohamed

นอกจากนี้ สมาคมฯ ยังมีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือกลุ่มผู้ยากไร้ ยากจน และการช่วยเหลือจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ อาทิ การบริจาคทรัพย์และสิ่งของในช่วงวิกฤติน้ำท่วมในปี พ.ศ. 2554 เป็นต้น ด้วยความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ให้กับสังคมไทย

และมุสลิมไทย ส่งผลให้สมาคมหมุสลิมในประเทศไทยเป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น และในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2561 คณะกรรมการสมาคมหมุสลิมในประเทศไทย ได้เปิดอาคารมัสยิดสมาคมหมุสลิมหลังใหม่ในจังหวัดจันทบุรี โดยมีอาจารย์ ชารีฟ ครีเจริญ รองจุฬาราชมนตรี และนายวิฑูรช ศรีนาม ผู้ว่าราชการจังหวัดจันทบุรี นำผู้นำทางศาสนา อิสลาม พุทธ คริสต์ ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชนร่วมเป็นเกียรติในพิธีเปิดอาคารสมาคมหมุอิสลามจันทบุรี เพื่อใช้เป็นสถานที่ประกอบศาสนกิจและศูนย์กลางในการประสานงานระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาชน อีกทั้งเพื่อการช่วยเหลือสาธารณประโยชน์ให้กับสังคมในพื้นที่จังหวัดจันทบุรี ตลอดจนจนเพื่อใช้สำหรับการจัดกิจกรรมของสมาชิกในสมาคม เป็นที่พบปะพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ของสมาชิกสมาคม ฯ (หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, 2561)

อาชีพของชาวหมุสลิมในไทย

โดยทั่วไป ชาวอินเดียมักนิยมให้ผู้ชายประกอบอาชีพและให้ภรรยารับผิดชอบดูแลความเรียบร้อยในครัวเรือน สอดคล้องกับการสนับสนุนตามหลักการของศาสนาอิสลามที่สนับสนุนให้ผู้ชายออกทำมาหากิน และให้ผู้หญิงดูแลบ้านและบรรดาลูก ๆ ด้วยเหตุนี้ ชาวหมุสลิมจึงมีแต่พ่อค้าหรือสาขาอาชีพต่าง ๆ เพื่อหาปัจจัยยังชีพในการเลี้ยงดูครอบครัว ชาวหมุสลิมในประเทศไทยต่างประกอบอาชีพค้าขาย ส่งออกรวมถึงธุรกิจอัญมณี โดยชาวหมุสลิมกว่าร้อยละ 90 ประกอบอาชีพค้าขายเครื่องประดับ อัญมณี ค้าเพชรและค้าพลอย

ชาวหมุสลิมในปัจจุบันมีความกลมกลืนระหว่างชาวหมุสลิมดั้งเดิมและชาวหมุสลิมรุ่นใหม่ที่เข้ามาทำงานในไทยประมาณ 10 – 20 ปี ซึ่งจะมีใบอนุญาตทำงาน (working permit) ส่วนใหญ่อยู่ในย่านถนนสีลม บางรัก กรุงเทพมหานคร และบางส่วนทำธุรกิจในจังหวัดอื่น เช่น จันทบุรี อย่างไรก็ตาม กลุ่มหมุสลิมในไทย จะทำธุรกิจร่วมกับกลุ่มชาวมุสลิมจากแอฟริกาที่นำเข้าเพชร-พลอยมาจากประเทศกินี มาลี แกมเบีย โกดิวิวัลร์ มาลากาซี แซมเบีย กาน่า ไนจีเรีย เคนยา เซียร์ราลี

โอน แคมเมอร์น เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ ชาวทมิฬจึงมีความเชื่อมั่นในการทำการค้ากับชาวแอฟริกัน เนื่องจากเป็นธุรกิจที่สืบทอดกันมาช้านาน จากรุ่นสู่รุ่น ในขณะที่แรงดึงดูดสำคัญที่ชาวแอฟริกาเข้ามาอาศัยอยู่ในจังหวัดจันทบุรี คือ ความชำนาญของแรงงานไทยในการเจียรไนเพชร พลอย และเครื่องประดับ จึงเป็นแหล่งดึงดูดกลุ่มนักลงทุนชาวต่างชาติด้านอัญมณีและเครื่องประดับ ต่างหลั่งไหลเข้ามาทำธุรกิจดังกล่าวในประเทศไทยมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้จังหวัดจันทบุรีมีชื่อเสียงและเป็นศูนย์กลางในการซื้อขายแลกเปลี่ยนเพชร พลอย อัญมณี ซึ่งรู้จักกันในนาม “ถนนศรีจันทร์-จังหวัดจันทบุรี” (Saiiew, 2562)

การดำรงอัตลักษณ์และวัฒนธรรมของชาวทมิฬมุสลิม

อัตลักษณ์สำคัญของชาวทมิฬ คือ ภาษาทมิฬ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวอินเดียตอนใต้ในรัฐทมิฬนาฑู ประเทศอินเดียใช้ในการสื่อสารและสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นมาของบรรพบุรุษและชาติพันธุ์ทมิฬ โดยภาษาทมิฬได้รับการยกย่องว่าเป็นภาษาที่เก่าแก่ภาษาหนึ่งในโลกและเป็นหนึ่งในภาษาราชการของอินเดีย ศรีลังกา มอริเชียส สิงคโปร์ และมาเลเซีย อันแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของกลุ่มชาติพันธุ์ทมิฬที่มีการย้ายถิ่น จากแผ่นดินแม่ (อินเดีย) ไปยังส่วนอื่น ๆ ทั้งในเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งประเทศเหล่านี้อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ซึ่งชาวมุสลิมถูกอังกฤษส่งไปเป็นแรงงานในประเทศต่าง ๆ เพื่อทำการเกษตร กรีดยางพารา ทำไร่กาแฟ รวมทั้งเป็นแรงงานในการพัฒนาพื้นที่ ซึ่งส่งผลให้การค้าของอังกฤษรุ่งเรืองในช่วงสมัยนั้น

อย่างไรก็ตาม แม้ชาวทมิฬจะไม่ได้นับถือศาสนาเดียวกันทั้งหมด แต่วัฒนธรรมท้องถิ่นกลับสะท้อนให้เห็นถึงการอยู่ร่วมกันบนพื้นฐานของความหลากหลายทางความเชื่อที่สงบสุขภายใต้การเปลี่ยนผ่านตามบริบทของสังคม การปกครอง เศรษฐกิจ และอิทธิพลจากวัฒนธรรมภายนอก ด้วยเหตุนี้ชาวทมิฬจึงถือเป็นหนึ่งชาติพันธุ์ของโลกที่ยังคงรักษาเอกลักษณ์เฉพาะของตนได้อย่างเข้มแข็ง

แม้การศึกษานี้จะเป็นการศึกษากรณีเฉพาะชาวทมิฬมุสลิมก็ตาม แต่ความ

เป็นอัตลักษณ์ที่แท้จริงของชาวทมิฬนั้นมีความหลากหลาย โดยยึดตามหลักของ วัฒนธรรมและประเพณีทางศาสนา ชาวทมิฬไม่ได้มีเฉพาะผู้นับถือศาสนาอิสลาม เท่านั้น แต่ส่วนใหญ่ก็นับถือศาสนาฮินดู คริสต์ พุทธและอื่น ๆ อีกด้วย การดำรงไว้ซึ่ง อัตลักษณ์ที่สำคัญของชาวทมิฬมุสลิมนั้น จึงขึ้นอยู่กับหลักการของศาสนาอิสลามเป็น หลัก

เทศกาลปองโก (Pongal) ภาพจาก: บัณฑิต อารอมัน กุมภาพันธุ์ 2563

สมาคมทมิฬมุสลิมในไทยเป็นส่วนหนึ่งที่ขับเคลื่อนอัตลักษณ์และวัฒนธรรม ของชาวทมิฬมุสลิมให้ดำรงอยู่ในสังคมไทย ซึ่งหนึ่งในกิจกรรมที่ยังคงรักชาววัฒนธรรม

และประเพณี คือ การเฉลิมฉลองปีใหม่ของชาวทมิฬในประเทศไทย ซึ่งกลุ่มชาวทมิฬที่นับถือศาสนาอิสลาม และกลุ่มศาสนาอื่น ๆ ได้มาร่วมงานอย่างพร้อมเพรียง เทศกาลฉลองปีใหม่ของชาวทมิฬมีชื่อเรียกว่า เทศกาลปองโก (Pongal) ซึ่งจะจัดในช่วงหลังปีใหม่ของทุกปี หรือประมาณสัปดาห์ที่ 3 ของเดือนมกราคม โดยลักษณะของกิจกรรมจะมีการหุงข้าวด้วยฟืน เมื่อน้ำข้าวเดือดและเอ้อล้นออกมา ชาวทมิฬจะตะโกนว่า “ปองโกลา ปองโกลา” เทศกาลนี้มีมานานหลายพันปีแล้ว โดยมีเป้าหมายเพื่อขอบคุณพระเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนเคารพนับถือสำหรับการประทานผลผลิตทางการเกษตรในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวของปีที่ผ่านมา

การปฏิสัมพันธ์เชิงวัฒนธรรมของกลุ่มชาวทมิฬ ทำให้เห็นถึงเอกภาพท่ามกลางความหลากหลายทางศาสนา โดยยึดหลักประเพณีท้องถิ่นมาเป็นจุดร่วม และสร้างความอบอุ่นให้กับชาวทมิฬในไทย นอกจากนี้ ยังเป็นโอกาสสำคัญให้ครอบครัวชาวทมิฬ มาพบปะพูดคุยเรื่องราวต่าง ๆ โดยใช้ภาษาทมิฬในการสื่อสาร ดังนั้นกิจกรรมในลักษณะนี้จะพบเฉพาะกลุ่มชาวทมิฬเท่านั้น ซึ่งจะไม่พบในหมู่ชาวอินเดียกลุ่มอื่น ๆ

บทสรุป

ชาวทมิฬมุสลิมในไทยที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในทางตอนใต้ของอินเดียถือเป็นกลุ่มแรก ๆ ของชาวต่างชาติ ที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ด้วยปัจจัยทางการค้า การทำงาน โอกาสทางธุรกิจ แม้ว่ากลุ่มทมิฬมุสลิมจะเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ของสังคมไทย แต่ก็มีความสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะธุรกิจเครื่องประดับ และอัญมณี ที่มีมูลค่าสูง ชาวทมิฬจึงมีความสำนึกและสะท้อนให้เห็นถึงความใจกว้างของแผ่นดินที่เปิดโอกาสให้ชาวพลัดถิ่นจากอินเดียตอนใต้เข้ามาประกอบอาชีพ จนสามารถตั้งตัวได้ ทั้งในเรื่องคุณภาพชีวิต และศักยภาพในการดำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์เฉพาะของตน รวมทั้งสามารถข้ามข้อจำกัดของสังคมท้องถิ่นมากกว่า 2 ศตวรรษ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าวัฒนธรรมของชาวทมิฬจะไม่ใช่องค์ความรู้ที่เป็นกระแส

หลักของสังคม แต่การเรียนรู้ระหว่างชาวทมิฬก็เป็นเรื่องที่สำคัญ เพื่อให้เกิดการตระหนักรู้และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วัฒนธรรมที่หลากหลายร่วมกัน เพื่อสร้างความเข้าใจในการอยู่ร่วมกันท่ามกลางความหลากหลายของสังคมที่แท้จริง ดังนั้น การศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า การย้ายถิ่นของกลุ่มทมิฬมุสลิมในสังคมไทย แสดงให้เห็นถึงความเป็นมาของชาวทมิฬมุสลิมและการปรับตัวให้เข้ากับสังคมโดยรวม แม้ว่าภาษา วัฒนธรรม และประเพณีจะแตกต่างกัน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตดั้งเดิมของชาวทมิฬมุสลิมก็ตาม แต่การปรับเข้ากับสังคมอื่น ๆ ด้วยกับความรู้ความเข้าใจ และการช่วยเหลือสังคม เป็นข้อพิสูจน์ที่ทำให้สังคมไทยเกิดการยอมรับและมองว่ากลุ่มชนทมิฬพลัดถิ่นเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย เหมือนกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่อพยพมาอาศัยอยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิแห่งนี้ด้วยเช่นกัน